

Kapitola první

Na Sfěře milosrdenství se stalo něco hrozného.

Thálie Engová byla na místě jako první. Když si přiložila ruku ke krku, málem se jí zvedl žaludek. Druhou si nasadila snímací vizor, který posílal vše, co viděla, nejvyššímu prefektovi.

„Jsem uvnitř, madam,“ ohlásila. „Měla byste mít jasný obraz místa činu.“

„Rozhlédněte se mi kolem,“ nařídil jí hlas v uchu. „Zpomalte. Ještě trochu. Proč to není zaostřené?“

„Je to zaostřené, madam,“ rozkašlala se Thálie. „Ale ve vzduchu je spousta kouře. Oběhová čerpadla ho nestíhají odsávat.“

„Nepotřebujete dýchací přístroj?“

„Ne, madam. Příjemné to není, ale když to bez přístrojů zvládají ostatní, myslím, že to zvládnou taky.“

Mendikanti – členové řádu, jenž Sfěru milosrdenství provozoval – měli plné ruce práce s odstraňováním škod, odklizením mrtvých a ošetřováním těch nemnoha osob, které ničivou výheň přežily. Pohybovali se tu lidé i hypervepři, oblečení v zeleno-bílých kněžských sutanách.

Jak se Thálie otáčela, přiřazoval její vizor mrtvým a raněným referenční popisky.

„To je strašné, madam. Že by někdo úmyslně udělal něco takového...“ Odmlčela se, ta hrůza byla příliš neuchopitelná na to, aby ji bylo možné odít do slov.

„Zachovat si odstup, Engová,“ napomenula ji Jane Aumonierová. „Zaznamenávat, a kde to jde, pomoci. Lékařské i forenzní jednotky už jsou na cestě.“

Thálie se opět rozkašlala. Část kouře pocházela z hořícího materiálu Sféry milosrdenství, ale zbytek

tvořily poletující saze z připečeného masa. Byl to nový a zároveň prastarý pach, jako by byl mozek od počátku naprogramovaný jej rozpoznat.

„Madam,“ odpověděla a ztěžka polkla.

„Proč neposlali nějakého hypervepře?“

To nebyla otázka Jane Aumonierové, ale mendi-kantky, která se zastavila vedle Thálie. Lidské ženy středního věku s tváří umazanou od popela a přimhouřenýma očima zarudlýma kouřem.

Vizor jí přiřadil jméno podle rejstříku občanů Panoplie.

„Když se spustil poplach, byla jsem právě nejbliž, sestro Drusillo. Mohl to být kdokoli z nás, člověk stejně jako hypervepř. My v tom rozdíly neděláme.“

„To se snažíte přesvědčit mě, nebo poslouchá i vaše nadřízená? Tak já to tedy řeknu Jane Aumonierové osobně.“ S pohledem upřeným přímo na Thálii promluvila hlasem tvrdým jako ocel. „Bylo jasné, že na nás dřív nebo později zaútočí. Už šest měsíců jsme před něčím takovým varovali a žádali o větší ochranu. Proč jste nás neposlouchali?“

„Řekni, že jsme poslouchali, ale nemáme neomezené zdroje,“ odvětila Aumonierová.

„Je nás pouhá tisícovka,“ řekla Thálie. „To znamená, že má tisíc prefektů pokrýt hrozby po celém Třpytném pásu, vše, co nezvládnou místní strážníci. Ani při nejlepší snaze nemůžeme být všude najednou. A co se rozhořela Cranachova krize...“ Zazářila se nad svou neuváženou volbou slov. „Sledujeme četné hrozby proti mnoha potenciálním cílům a s každou eskalací se ten problém dál zhoršuje.“

Sestra Drusilla se rozhlédla po masakru všude kolem – po spálených, znetvořených, zuhelnatělých

a kouřících tělech, roztavených stavebách, škodách způsobených druhotnými požáry a explozemi, jak se řetězec destrukce dál šířil.

Přiložila si ruku na hrud', kde měla vyšitou sněhovou vločku.

„Takže se řídíte zásadou zpovzdálí pozorovat... dokud se ty hrozby nenaplní?“

„Přála bych si, abych vám mohla nabídnout něco víc, sestro.“

„To nemáte nic lepšího než přání?“

„Neomlouvejte se za systém, který nám byl vnučen demokratickou vůlí občanů,“ varovala Aumonierová.

„Buďte ráda, že jsme vůbec tady, sestro,“ okořenila Thálie svou odpověď špetkou autority. „Brzy přiletí kolegové v plné síle. Ujišťuji vás, že naše vyšetřování bude mimořádně důkladné. Musím se zeptat: Dostali jste nějaké varování, že tady ten modul zakotví?“

„Co na tom teď záleží, když už je po všem?“

„Se vši úctou, sestro, o tom budu rozhodovat já. Došlo k něčemu neobvyklému?“

Povzdech. „Dozvěděli jsme se to pár minut předem – jak už to obvykle bývá. Když přilétají uprchlíci, málokdy mají čas vypracovat podrobný letový plán. Kvůli těm hrozbám, co jsme dostávali, jsme byli samozřejmě obezřetnější – proto jsme také chtěli zvýšenou ochranu –, ale ten záchranný modul vypadal po všech stránkách opravdově.“ Pod profesní maskou problesklo zoufalství. „Jestli jsme něco přehlédli, jestli jsme si měli něčeho všimnout...“

„To určitě ne,“ prohlásila pevným hlasem Thálie. „Na tom si jistě ti, co to provedli, dali záležet.“

„Jak dlouho bude trvat, než je identifikujete?“

„Už na tom problému pracujeme. Myslíme, že do poslední chvíle maskovali pohyb modulu pomocí krytskrytu.“

„Nemám nejmenší ponětí, o co se jedná.“

„Taková skořepina z formateriálu, díky níž byli neviditelní. Jde o zakázanou technologii, ale ve Třpytném pásu se najdou stovky rodin a koncernů, pro které nebude problém ji sehnat.“

„Ale vy je najdete.“

Thálie hledala pravdivou odpověď, která by neslibovala příliš mnoho.

„Jde o sérii stupňujících se útoků, do nichž je zapojená celá řada aktérů. Vynasnažíme se identifikovat všechny, kdo na nich nesou vinu. Teď nám jde ale hlavně o to zastavit eskalaci násilí na všech frontách.“

„Neodpověděla jste mi na otázku.“

„Využijeme všechny dostupné prostředky,“ ujistila ji Thálie. „A nikdo z nás nespočine, dokud pro vás nebudeme mít odpověď.“

„Hezky zvládnuté, Engová,“ ozvalo se jí v uchu.

„Teď vyšlu tento přístroj shromažďovat důkazní materiál,“ vytáhla Thálie psolaso a ukázala ho sestře Drusille. „Nemusí vás to nijak znepokojovat.“

„Prefekte Engová, právě jsem se musela dívat, jak mi nejlepší přátelé uhořeli zaživa,“ usmála se hořce sestra Drusilla. „Pořád je cítím v nosních dírkách. Dokážete si představit, co by mě v tuto chvíli ještě dokázalo znepokojit?“

Thálie neodpověděla. Rychlým pohybem vysunula trakční vlákno psolasa a poslala je pryč jako rychle se vzdalující šmouhu mihotavého stříbra.

* * *

Jane Aumonierová se vznášela ve stavu beztlíže a sledovala audiovizuální stream od Thálie Engové.

Velká sférická místnost, v níž poletovala, byla zevnitř od pólu k pólu pokrytá jednolitou mozaikou obrazových informací a stavových přehledů z deseti tisíc orbitálních habitatů, za něž zodpovídala. Svůj prostor tu měla i zhruba desítku habitatů, které se odtrhly během secesionistické krize. V těch vzpurných státech sice neměla Panoplie žádnou formální jurisdikci, ale Jane je přesto považovala za své děti.

Na pozadí této koláže se bez ustání činily algoritmy. Vyhodnocovaly metriky všech informačních toků a zvažovaly, jakou váhu jednotlivým habitatům přiřadit. Některé výřezy se postupně zvětšovaly a bobtnaly, zatímco jiné se stahovaly do pozadí a scvrkávaly se v drobné barevné střípky. Když si něco vyžadovalo její bezprostřední pozornost, rozpohybovala se celá mozaika tak, až člověk získal pocit, že se celý vesmír otáčí kolem jediného bodu, jímž je vznášející se žena.

A právě to se událo i v případě Sféry milosrdenství.

Jednalo se o odloučené pracoviště hospice Tišina, provozované tímtež řádem Ledových mendikantů. Bylo majákem laskavosti, svatyní způsobu života, který hlásal rovnost hypervepřů a obyčejných lidí a dával jim co nejvíc příležitostí společně žít, rozvíjet se a prosperovat. Panovala tu tolerance, otevřenost a smířlivost. Mohlo sloužit jako vzor pro vznik lepšího Trpytného pásu, jehož existence by se Aumonierová ráda někdy dožila.

A tak se přirozeně stalo cílem.

Před šesti měsíci spáchal jistý prefekt – hypervepř jménem Mizler Cranach – nevyprovokovaný sebevražedný útok na jeden z habitatů. Vražedný incident vyvolal další vlnu násilí, a tak se Aumonierová přirozeně rozhodla zesílit dohled nad možnými cíli, jakým byla i Sféra milosrdenství. Problém spočíval v tom, že existovalo příliš mnoho potenciálních kandidátů a žádný si nezasloužil zvláštní pozornost. Příliš mnoho kandidátů, příliš málo prefektů a ještě méně lodí, jimiž se mohli po Pásu přepravovat.

Po bitvě je každý generál.

„Dokončuji kontrolu segmentu jedna, madam,“ ozvala se ve sluchátku Engová. „Nejvíc úmrtí bylo právě tady, ale silně poškozený je i segment číslo dvě. Máme zprávy o mrtvých i ze segmentu číslo tři. Pokračuju dál.“

„Děkuji, Engová. Už tam nebudete dlouho sama. Těžká technická a lékařská jednotka by měly zakotvit během...“ Aumonierová se zarazila. „Ještě zavolám, Engová.“

„Madam?“

„Něco se stalo, Engová. Pokračujte v práci.“

Během vteřiny nabobtnala úplně jiná část mozaiky tak, že vévodila celé místnosti.

To není možné. To snad musí být nějaká výjimečná chyba algoritmů... nebo ne?

Protože co by mohlo zastínit události na Sféře milosrdenství necelou hodinu poté, co k těm hrůzám došlo?

Něco přece.

„Stadler-Kremeněv,“ přečetla Aumonierová nahlas, když se u obrázku ochotně zjevil popisek. „Tebe já

znám," zabručela si pro sebe, i když si nevybavovala souvislosti. „Ale o co tu jde..."

Dál už spekulovat nemusela. Její následující otázku zodpověděla anotace vedle šedivého habitatu ve tvaru kola, jehož obraz byl přenášen v reálném čase.

K habitatu Stadler-Kremeněv právě mířil jeden z prefektů – Ingvar Tenchová.

Jane Aumonierovou zamrazilo.

Poklepala na sluchátko v uchu.

„Aumonierová Ingvar Tenchové. Okamžitě odpovězte, prosím.“

Ticho.

„Ingvar. Odpovězte mi. Pokud nemůžete odpovědět, změňte kurz.“

Sledovala stavové přehledy a v duchu je nabádala k sebemenší změně.

Nic se nedělo.

„Velitele přístaviště.“

„Tady Thyssen, madam. Jak vám mohu pomoci?“ odpověděl obratem tichý mužský hlas.

„Doufám, že velmi rychle. Ingvar Tenchová je podle všeho na cestě k jednomu z habitatů na černé listině, ke Stadler-Kremeněvu. Byl jste ve službě, když odlétala?“

„Jistě, madam, je to osm hodin. Kontroloval jsem letové plány, ujišťoval jsem se, jestli bude mít volné kotviště.“

„Letěla sama?“

„Ano. Byla upovídaná jako obvykle. Ale nezmínila, že by měla navštívit něco nebo někoho na černé listině.“

„Thyssene, potřebuji, abyste převzal řízení jejího plavidla. S okamžitou platností. Nastavte kurz kamkoli jinam, jen ne na Stadler-Kremeněv.“

„Momentíček, madam.“

Slyšela, jak Thyssen deleguje úkoly podřízeným z přístaviště. Hlasy se přelévaly tam a zase zpátky. Zpočátku zněly normálně, ale po chvíli v nich rozpoznala rostoucí obavy.

Něco nebylo v pořádku.

„Thyssene?“ naléhala.

„Nedokážeme ten kutr zastavit,“ odpověděl.
„Chystá se zakotvit.“

* * *

Dreyfus trčel po kolena v davu vzteklých batolat.

Technicky vzato to vlastně nebyly děti, ale lidé dospělého věku, kteří podstoupili nucenou vývojovou regresi do batolecího těla a vzdali se přitom většiny vyšších mentálních funkcí. Žili ve světě základních potřeb a reakcí: hlad, radost, vztek, to vše překryté tenoučkým nátěrem jazyka a chápání sotva dostačujícím k tomu, aby splňovali základní požadavky demokratické participace a na oplátku získali status plnoprávných a vážených občanů Třpytného pásu, s veškerými právy, která s tím byla spojená.

Dreyfus to všechno věděl. Ale pokud šlo o něj, zvláště když se nacházel přímo mezi nimi, byla to pořád jen vzteklá batolata.

Měl v plánu rychlou návštěvu bez dalších komplikací. Když procházel vřetenem Grevenboich k hlasovacímu jádru, byly dopravní tepny takřka vymezené. Svou záležitost vyřídil, aniž ho kdo obtěžoval.

Provedené kontroly dopadly dobře, a tak vyrazil na cestu zpět k přistávacímu uzlu.

A právě tehdy se všechno pokazilo.

Do ústředních prostor habitatu se bez varování nahrnuly tisíce občanů v dětských tělíčkách. Zpočátku Dreyfus předpokládal, že je předmětem jejich zájmu on sám. Ale jak přijížděli další a další – na pohyblivých chodnících, na eskalátorech i v miniaturních vozech veřejné dopravy –, uvědomil si, že jejich zájem je jen přechodný a on je pouhý detail, jenž je upoutal na cestě někam dál.

Každý batolící se občanek si nesl nějakou hračku, buď ji sám majetnický svíral v náručí, nebo se naopak hračky měkkými srstnatými končetinami a ocasy držely svých svěřenců. Svým lidským společníkům cosi mumlaly a v dětských tvářích se zrcadlily obavy ve formě doširoka rozevřených očí a roztřesených křivek úst. Dreyfus nechal psolaso prozkoumat místní kybernetické prostředí a zjistil spoustu umělých inteligencí úrovně epsilon. Cítil, jak se vzduch chvěje jejich syntetickou nervozitou, která z nich vyzařovala jako slabý elektrický opar. Dožadovaly se jakéhosi ujištění, které jim lidští majitelé dopřát nedokázali.

Nebo nechtěli.

Batolata se na něj mačkala a tlačila ze všech stran. Chůze byla čím dál obtížnější a teď už se musel hodně snažit, aby nepošlapal droboučké prstíky či o ně nezakopl. Dreyfus nebyl vysoký, ale ve srovnání s těmi dětmi působilo jeho podsadité tělo, jako by se nad nimi tyčil bájný zlobr.

Zastavil se, přiložil si ruku k ústům a zavolal, aby přehlušil narůstající hněv davu:

„Občané!“

Žádná reakce, takže se nadechl, co mu plíce stačily, a zařval:

„OBČANÉ!“

Až z toho ochrptěl. Potom už nedokázal víc než přerývaně deklamovat.

„Umožněte mi průchod. Jste pod dohledem Panoplie a ne –“ Musel se odmlčet, aby znovu chytil dech. „Nebudete mi bránit při výkonu mých povinností!“

„Moc tlustý, moc humpolácký!“ zaječel jeden z občanků. „A divně smrdíš!“

Dreyfus cítil, jak mu ruka sjíždí k rukojeti psolasa. Doufal, že si toho gesta hulákající masa všimne a pochopí.

Náramek zazvonil tak nahlas, že si toho nemohl nevšimnout. Dotkl se rukou hrdelního mikrofonu.

„Dreyfus,“ zasípal.

„Jsi v pořádku, Tome?“

Odkašlal si.

„Jsem v pořádku, jen jsem uvízl mezi dvěma tisíci mrzutých batolat.“

„Batolat?“ podivila se Jane Aumonierová.

„Agresivních batolat s velkými hlavami a tlustými krky.“

„Tak to budeš ve vřetenu Grevenboich. Obligátně infantilní stát, že?“

„Přesně tak.“

Po hlavní třídě – naštěstí až za jeho zády – tlačily děti s pomocí animatronických robopomocníků, v podstatě zvířecích hraček o velikosti dospělého člověka, mobilní pódium. Na něm trůnil kotli podobný stroj, který měl v horní části násypku.

„Nějaké potíže?“

„Nic, co by nevyřešilo psolaso.“

„Fajn. Chci, abys odtamtud co nejrychleji zmizel. Máme tady rizikovou situaci.“

Děti poskakovaly kolem stroje s násypkou a šplhaly po žebřících na jeho bocích. Násypka už byla přecpaná svíjející se a žadonící masou inteligentních chlupatých hraček. Děcka se nakláněla přes okraj a palicemi tlačila zoufale se svíjející oběti níž.

„Co se děje?“

„Ingvar Tenchové hrozí nebezpečí. Rozhodla se na vlastní pěst navštívit jeden z habitatů na černé listině. Stadler-Kremeněv.“

Batole zmáčklo páku po straně stroje, který se rozhučel a začal přezvykovat. Násypka se vyprazdňovala do jeho útrob a žlab pod ním se začal plnit přívalem barevných končetin a dalších částí těla.

„Tak ji upozorni, že tam nemá co dělat.“

„Tenchová neodpovídá a Thyssen nedokáže převzít nad její lodí kontrolu. Vypadá to špatně.“

„Už je na místě?“

„Podle monitorovacích údajů se blíží na přistání. Jestli ji někdo nezastaví, bude patrně do deseti minut uvnitř.“

Násypka už se skoro vyprázdnila, první várka hraček byla téměř zničena, ale dav pokračoval další fází. Prostřednictvím formalizovaného rituálního procesu, který Dreyfus tak docela nechápal, byly z davu vybírány jednotlivé děti, byly jim vyrvány jejich hračky a ty si pak ostatní podávaly nad hlavami až k drtičce.

„Budu tam, co nejrychleji to půjde. To není nikdo blíž?“

„Ne. Ze své současné pozice jsi tam s přídatnou forsází za dvacet minut.“

Dreyfus přikývl, smutně smířený s nejhorším. Odepnul psolaso od pasu a chytil ho za rukojeť jako obušek, s vláknem svinutým uvnitř. Děti se kolem tlačily jako živé neposedné moře.

„Až budu u Stadler-K, ozvu se ti.“

Kapitola druhá

Ingvar Tenchová si povzdechla, zavřela kompad a schovala ho do pouzdra u sedadla. Cestou si poslední přírůstek do svého seznamu úkolů trochu proklepla a snažila se na něm najít aspoň záblesk něčeho zajímavého – sebemenší náznak nějaké výzvy.

„Potvrzuji přijetí aktualizovaného harmonogramu,“ ohlásila už podruhé. „Dokončuji standardní přibližovací proceduru. O případných anomáliích budu informovat, jakmile dokončím inspekci jádra.“

Habitat měla přímo před sebou, vzájemná rotace se neutralizovala, jakmile kutr absolvoval místní naváděcí handshake, a teď se nechávala vtáhnout dovnitř jako moucha na jazyce.

Tenchová si byla jistá, že je tu poprvé. Ne že by toho pohled z okna příliš prozrazoval – šedivé kruhové habitaty nebyly ve Třpytném pásu žádnou vzácností. Právě tenhle byl sice poměrně malý, ale i tak budou podobných stovky, rozptýlené na různých oběžných drahách, některé kousek od Žlutozemě a jiné zase dál. Bohaté i chudé, domovy celkem normálních komunit i divadla absurdity a grotesknosti. Jméno Tranströmer jí vůbec nic neříkalo. Asi už se s ním někdy setkala, nejspíš kdesi v řádcích spěšně procházeného seznamu, byla však přesvědčená, že jeho nositel nikdy nic neprovedl a nestalo se tam nic, čím by vybočoval z řady.

Vzhledem k tomu, že mělo jít o rutinní kontrolu, bylo trošičku zvláštní, že přibyl na seznam na poslední chvíli, kdy už se měla vracet zpátky na Panoplii. Ale tím se Tenchová trápila asi tak dlouho jako odhozením pramenu vlasů, který jí spadl do

očí. Nepochybně pro to existoval dobrý důvod. Možná nešlo o nic víc než o úsporu času a paliva, protože byla v dané době ve správném sektoru.

Když přistávala v centrálním uzlu, všimla si, že tady nikdo jiný nekotví – a maličko ji to zmátlo. Zvláštní, protože podle jejích informací měl mít Tranströmer obvyklé vazby na zbytek Třpytného pásu, takže by čekala obchod, cesty mezi habitaty a možná i trochu té turistiky. Třeba jen touhle dobou drží noční klid.

Tenchová se v takřka beztížném stavu přistávacího uzlu odpoutala. Rozhlédla se po regálech, kde bylo uloženo omezené vybavení, které měl kutr na palubě. Dýchací přístroje, taktická zbroj, skafandr do vakua, nouzová lékárnička, sáčky na důkazní materiál. Nejspíš nic, co by jí při rutinní inspekci aspoň k něčemu bylo.

Protáhla se poddajnou membránou m-komory a ocitla se v chladném vlhkém prostoru, který ani trochu neodpovídal tomu, co od habitatu očekávala.

Divné bylo, že ji nikdo nepřišel přivítat.

„Haló?“ zavolala a cítila se při tom trochu směšně. Říkala si, jestli prostě nedošlo k nějakému nedorozumění – jestli třeba není uvítací delegace někde na druhé straně uzlu. Harmonogram jí sice změnili na poslední chvíli, ale i tak museli mít občané Tranströmeru o tom, že u nich přistane prefekt, informace s dostatečným předstihem. Dost času na to, aby dali narychlo dohromady aspoň pár občanských funkcionářů, kteří by ji přivítali v centrálním uzlu, pomohli jí dostat se k jádru a nabídli ždíbec pohostinnosti.

„No dobře,“ řekla si. „Tak mají asi moc práce, aby někoho poslali, nebo jsou ještě na cestě. Možná jim prostě bůhvíproč nepřišlo upozornění.“

Byla to hodně chabá racionalizace, ale v danou chvíli jí stačila.

Tenchová se pohybovala uzlem po dlouhých obloukovitých trajektoriích. Nebyla sice stavu beztlíže přivyklá tak jako déle sloužící kolegové, ale neustále se zlepšovala.

Jak rychle zjistila, byl uzel zcela opuštěný. Nejenže byla jedinou lodí v kotvišti ta její, ale ze všech prostor čišela atmosféra zanedbání a rozkladu, jako by se využívaly jen velmi zřídka.

V nejbližší době evidentně s žádným slavnostním přivítáním počítat nemůže.

Rozhlížela se po okolí a zjišťovala, jak se dopravit na obvod kola, kde se mělo podle jejích informací hlasovací jádro nacházet. Z centrálního uzlu vedly opačnými směry dva příčné spojovací paprsky. V prvním se nacházela jen prázdná chodba, kterou vedly rovnoběžné kolejnice ztrácející se kdesi v dáli. Vzhledem k tomu, že tam neviděla žádné úchyty, bylo Tenchové jasné, že do ní nemůže prostě jen tak vplout. Zanedlouho by skončila přilepená na vnitřní stěně příčné chodby, kde by se jí zmocnila odstředivá síla. A jakmile by k tomu došlo, pokračovala by nekontrolovaně jednosměrným skluzem až na samý konec. Z toho koukaly přinejmenším zpřelámané kosti.

Zamířila k druhé příčné chodbě, kde měla větší štěstí. Našla jednoduché, ale funkční vozítko připevněné na podobných kolejnicích, jaké viděla na druhé straně. Nastoupila do otevřené kabiny

v broukovitém trupu, připoutala se do jednoho ze dvou spartánských sklápěcích sedadel a stiskla jediný ovládací prvek, veliké startovací tlačítko. Vozidlo začalo hučet a pak se dalo těžkopádně a beze spěchu do pohybu.

Tenchové bylo čím dál jasnější, že na tomhle úkolu rozhodně není něco v pořádku. Někdy měla Panoplie trochu zastaralé údaje, zvláště když šlo o izolovanější habitaty, ale za normálních okolností by sem v posledních letech zavítal na rutinní návštěvu nějaký prefekt. Pokud to s Tranströmerem nešlo z kopce hodně rychle, nedokázala si představit, jak by se mohla skutečnost od jejích informací takhle lišit.

Říkala si, že to snad začne dávat smysl, až dorazí k jádru.

* * *

Thálie dokončila kontrolu třetího segmentu Sféry milosrdenství, kde zaznamenala veškerá úmrtí, zranění i strukturální poškození. Za tímto segmentem už byly škody napáchané na stanici poměrně lehké. Nepochybovala, že je bude možné rychle opravit, zvláště když v žádné části objektu nedošlo ke ztrátě tlaku. Mnohem hůř půjdou napravit škody psychologické.

Postupně si skládala obrázek toho zvěrstva. Když mendikanti otevřeli záchranný modul, našli v něm čtyři hypervepře, živé, ale v bezvědomí. Sotva je začali odpojovat od palubních systémů podpory života, aktivovaly se implantované nálože. Šlo o zápalné bomby, které neměly za cíl stanici zcela zničit, ale

zabíjet, mrzačit a vyvolat panickou hrůzu. Ten, kdo měl prostředky potřebné k sehnání hypervepřů, záchranného modulu a ještě krytskrytu, si mohl snadno obstarat i účinnější zbraně. Tím, že to neudělal, projevil odpudivou ještěří zdrženlivost.

„Engová Panoplii,“ pronesla s plným vědomím, že ji nepřepojí přímo na Jane Aumonierovou. „Bez další podpory toho tady moc nezmůžu. Slibovali jste mi těžkou technickou a lékařskou jednotku. Údajně byly na cestě už před deseti minutami. Tak kde jsou?“

„Tady Clearmountain,“ ozvalo se. Gaston Clearmountain, vrchní prefekt a jeden z nejvýše postavených agentů Panoplie podléhající samotné Aumonierové. „Podpora, o kterou jste žádala, časem dorazí, Engová. Teď ale čelíme dvěma krizím najednou. Zásahové, technické i zdravotnické prostředky jsou zapotřebí i jinde. Naše zdroje byly odpovídajícím způsobem redistribuovány.“

„Co je důležitější než dostat prefekty přímo na místo teroristického činu?“ vyprskla Thálie.

Clearmountainova odpověď byla odzbrojujícím způsobem klidná.

„Vy jste úzce spolupracovala s Ingvar Tenchovou, že ano?“

„S Ingvar? Co s tím má sakra společného Ingvar?“

„Tenchová se rozhodla nakráčat do zakázaného habitatu, a to bez dalšího vybavení a podpory.“

Po páteři jí přejely něčí nehty.

„Do kterého habitatu?“

„Stadler-Kremeněv.“

Prsty se sevřely a vymačkávaly jí morek z kostí.

„To ne. To přece, sakra, ne.“

„Vy jste Tenchovou mentorovala, když byla převelena z vnitřních věcí do terénu. Nemůžete nám její činy nějak osvětlit?“

„Ne, pane.“ Thálie se snažila trochu sebrat. „Jsou to už skoro čtyři roky, pane. Její práci jsem sledovala ještě šest měsíců, dokud nebylo jasné, že další asistenci nepotřebuje. Bylo to rutinní převelení a ona už měla za sebou roky kompetentní služby, jak sám dobře víte z doby, kterou jste spolu strávili v taktickém sále. Věděla, jak to chodí, musela se jen trochu zorientovat v praktických záležitostech služby v terénu.“

„Takže jste neměla žádné pochybnosti?“

Thálie cítila, jak se jí zmocňuje mírné podráždění. Pořád byla obklopena mendikanty a raněnými z třetího segmentu, takže ztlumila hlas.

„Pane, při vší úctě, já měla pouze podávat hlášení ohledně kolegyně, která mi tou dobou byla už prakticky nadřízená. Konečné rozhodnutí o budoucnosti Ingvar Tenchové nebylo na mně.“ Poškrábala si ruku, nehty se zaryly do masa. „Co se to děje?“

„To nezjistíme, dokud na místo nedorazí Dreyfus. Už je na cestě a snaží se Tenchovou zastavit dřív, než z toho bude vážný problém.“

Náhle byla Thálie svíraná dvěma úzkostmi zároveň. Starostí o ženu, kterou mentorovala, a starostí o muže, jenž mentoroval ji.

„Měla bych tam být s ním, pane. Kdyby bylo možné urychlit ty posily –“

„Vy hezky zůstaňte na Sféře milosrdenství, Engová. Jen jsem chtěl slyšet váš názor na Tenchovou.“

„Nic pro vás nemám, pane. Nebyla o nic horší než ostatní a měla z nás nejmenší sklony udělat něco šíleného nebo sebevražedného.“

„To je možné, ale v podstatě totéž se říkalo o Mizleru Cranachovi. Někdo by mohl říct, že z toho lze vyvodit jisté závěry.“

Thálie spolkla odpověď, která by jí později nejspíš způsobila problémy. Pokud se Ingvar Tenchová skutečně vzepřela rozkazům, může si Thálie pěkně odskákat, že ji uznala schopnou samostatné služby v terénu. Poslední, co teď potřebovala, bylo ještě si to rozházet s Clearmountainem.

Co se ten parchant vůbec snažil naznačit? Že mají žáci Toma Dreyfuse smůlu na kandidáty, které sami mentorují?

Clearmountain ukončil hovor. Engová se rozhlížela kolem a oči jí nepřestávaly slzet z chemického oblaku sežehnutého materiálu a spálených těl.

* * *

Když začal kutr osmnáct minut po odletu z Grevenboiche zpomalovat, Dreyfusem to v popruzích škublo.

Kolo habitatu Stadler-K obrácené čelem k němu se rovnoměrně otáčelo. Zvuk z ovládacího pultu oznámil, že automatizované systémy habitatu navázaly spojení s jeho avionikou.

„Jane.“

„Poslouchám, Tome.“

„Dokončen naváděcí handshake s habitatem Stadler-K. Nic neobvyklého. Ingvar se pořád neozvala?“

„Vůbec. A Thyssen pořád nemůže převzít kontrolu nad lodí. Už ji vidíš?“

Dreyfus gestem prstů zvětšil obraz, aby si přiblížil uzel v samém středu kola. Poblíž osy otáčení se

nacházel hlouček kotvišť s jediným plavidlem, které vrhlo do strany protáhlý stín. Sledoval, jak se tvar stínu mění spolu s úhlem kola.

„Vidím její kutr. Už stihla zakotvit. Nesvítí, takže je nejspíš dávno pryč.“

Tiché povzdechnutí nosem – zklamání, ale žádné překvapení.

„Jestli ti to za to riziko stojí, pokračuj.“

„Takže pokračuju.“

Dreyfus nechal svůj kutr navádět dovnitř.

Kromě navigačního signálu vysílal habitat Staddler-K pouze standardní provozní puls vizualizace, univerzálního informačního protokolu, který byl společný celému Třpytnému pásu. Jeho slaboučký tepající signál představoval nejnižší možnou komunikační úroveň, pokud nebyl uvalen lockdown. I tento datový tok však obsahoval dostatek informací, aby měli tamní občané teoretickou možnost zapojit se do demokratického procesu, i když toto právo nebylo takřka vůbec využíváno.

To ovšem nebyl problém Panoplie. Funkcí prefektů nebylo nutit občany uplatňovat jejich práva, ale zajistit, aby nebyla práva nikomu upírána.

Dreyfus se odpoutal a připravil si vybavení. Přejel dlaní po psolase u pasu a ze schránky vytáhl druhé. Takto vyzbrojený se jal zkoumat možnosti obrany. Pevná skořepina vakuového skafandru by ho ochránila před mnoha protipěchotními zbraněmi, ale byla zbytečně hrozivá a těžkopádná. Nejlepší volbou teď byla lehká taktická zbroj. Přes uniformu si navlékl formateriálovou vestu a připnul chránič páteře. Při zapínání jednotlivých spon namáhavě funěl.

Zakroužil krkem a uvolnil kůži přiskřípnutou pod okrajem páteřového chrániče.

„Moc tlustý, moc humpolácký,“ zamumlal si pro sebe.

Kutr zakotvil. Přístavní svorky zapadly na místo a náhle se všude rozlehlo ticho. Cestou k přídové m-komoře mobilizoval rezervy pozornosti a připravenosti. Nechal loď vykouzlit jablko, zakousl se do něj, pak ho napadlo, jestli nebude jeho poslední, a zbytek takřka netknutého ovoce vyhodil do recyklace.

„Jane?“

„Ano, Tome?“

„Chystám se dovnitř. Kromě obvyklé dobré nálady si s sebou беру taktickou zbroj a dvě psolasa.“

„Prosím tě, věnuj tomu ještě dvě minuty, vrať se a navlékni si vakuový skafandr. Ráda bych, aby ses vrátil zpátky v jednom kuse.“

„Podle mě může pomoci, když mi uvidí do tváře. Za hledím přilby vypadá každý podezřele, a pokud dojde na vyjednávání...“

„A jestli už je na vyjednávání pozdě?“

Dreyfus se nevesele usmál. Na to neměl jinou odpověď než ukončit hovor a pokračovat m-komorou do útroby Stadler-Kremeněva.

* * *

V místě, kde Tenchová vystoupila, panovala téměř standardní gravitace.

Cesta příčnou chodbou jí trvala zhruba čtyři minuty, pak se otevřený vůz bez okolků se zaskřípěním zastavil. Upravila si uniformu, přesvědčila se, že má

u pasu psolaso, a zamířila k úzké vertikální šterbině, kudy mezi špatně dovřenými křídly posuvných dveří prosvítalo světlo.

Došla až k nim, ale dveře se neotevřely. Když se musela protáhnout mezerou mezi křídly, vystřídalo zmatek, který cítila, znepokojení.

Do města vstoupila v nízkém atriu u samého kořene chodby. Na stupních a terasách kolem se tyčily vybledlé budovy. Vysoko nad tím vším, mnohem výš, než kam dosáhly nejvyšší střechy, byla zavěšená umělá obloha. Tímto stropem prostupovala příčná chodba – jediná opravdu vysoká konstrukce, která se v místech, kde Ingvar stála, nořila do podlahy. Nebyla tu žádná okna do vnějšího světa, jediné světlo pocházelo z modře žhnoucích panelů lemuujících strop. Většina nefungovala. Dolů se snášelo soumravné světlo vykreslující hluboké stíny.

Celé město bylo jedna velká rozvalina. Ze skulin popraskaných chodníků se dral plevel. Zahrady rozprostírající se mezi cestičkami byly zaváté prachem, zarostlé, bezbarvé a zanedbané. Jícny okrasných fontán zely prázdnotou, dávno vyschlé. Strupaté budovy zdobilo rozbité zdivo, stopy ohně, zlověstné shluky malých, u sebe posazených otvorů a bezzubé tlamy vymlácených oken. Zdi byly poseté symboly – narychlo načmáranými známkami drastického rozpadu společenského řádu. Sem tam zahlédla stát rozbitého robota nebo vozidlo neschopné pohybu. Kolem opuštěných předmětů se majetnický ovíjelo býlí.

Nic se nehýbalo, nikdo nevydal jediný zvuk. Její kroky křupaly a rozléhaly se atriem. Oči a uši jí říkaly, že je město vyliďněné.

Přesto měla pocit, že ji někdo sleduje.

„Tady prefekt Tenchová,“ zavolala a snažila se, aby se jí nechvěl hlas. „Jste pod dohledem Panoplie. Ukažte se. Není důvod k obavám.“

Hlas se rozléhal, ale odpověď nepřicházela.

Šla dál. Odepla od pasu psolaso, a i když jí rukojeť klouzala v ruce, nechala ho s vysunutým vláknem hlídkovat několik kroků před sebou. Psolaso hbitě kmitalo ze strany na stranu a vydávalo při tom suchý šustivý zvuk.

Tenchová zdvihla k ústům náramek. „Tenchová Panoplii. Naše údaje o Tranströmeru... neodpovídají tomu, co jsem našla uvnitř.“ Odmlčela se a čekala na potvrzení svého hlášení – na uklidňující hlas jiného výkonného nebo vrchního prefekta, který má právě službu, a i když se nachází v bezpečí Panoplie, může mít pochopení pro její obavy, nebo dokonce nabídnout vysvětlení. „Tady Tenchová,“ zopakovala. „Výkonný prefekt Tenchová Panoplii? Odpovězte, prosím.“

Podívala se na diagnostické údaje na svém náramku. Ukazoval normální spojení, obvyklou vizualizační aktivitu.

„Tak mi, sakra, odpovězte!“

Tenchová zahrnula za roh. Rozpadající se schodiště před ní vedlo do vyšších pater města. Snad z nějakého vyvýšeného místa pochopí, proč je tu všechno v troskách. Možná jen v téhle části Tranströmeru probíhá modernizace.

Tehdy si Tenchová všimla těla.

Bylo vychrtlé, seschlé, zhroucené ve stínech klenutého průchodu. V hrudníku mrtvolý zel otvor. Muž, nijak zvlášť starý, střelený do srdce. Na čele

vyryté znamení kříže. Krev z rány netekla, takže až posmrtně.

„Označit pro sekvestraci důkazního materiálu,“ nařídila psolasu.

To zaměřilo své jediné oko na mrtvolu a přikývlo.

„Tenchová Panoplii.“ Vyplivla slova tak prudce, až sliny ztropily náramek. „Moje komunikační vybavení je poškozené, ale snad mě aspoň slyšíte. Máme v Tranströmeru nouzovou situaci. Žádám o okamžitou eskalaci a vyslání těžké zásahové jednotky. Pošlete i těžkou lékařskou, lodě a prefekty, co nejvíc. Žádám o nástroje pro kontrolu davů. Vidím –“

Tenchová upadla. Sjela pohledem níž, šokovaná a překvapená, že ji v tak pozdní fázi života může ještě zaskočit neznámý zážitek. Brzy však pochopila. Ten pocit se nazýval agonie a zaplavil její mozek se vší pestrobarevnou originalitou psychedelické drogy.

Někdo ji postřelil.